לא תימא טעמא דרב כיון דכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה.

פי׳ בקונטרס ויהא לה כתובה וקשה לרבינו יצחק דא״כ מאי קאמר לא תימא פשיטא דלא מצי למימר הכי דהא תנן בהדיא במתני׳ כנסה סתם תנא בלא כתובה ורבא דלאו פירכא היא דהוה מצי לאוקומי מתניתין בשלא בעל והכא בבעל קאמר דאחולי אחיל לתנאיה ורבינו יצחק פי׳ לא תימא טעמא דרב כיון דכנסה אע״ג דלא בעל אחליה לתנאיה ותהא צריכה גט ומיהו כתובה ודאי לית לה כדתנן במתני׳ אלא טעמא דרב משום דאדם בועל בעילתו בעילת זנות ופליגא אעולא אמר רבי אלעזר דאמר לקמן דבבעל מודו כולי עלמא דצריכה גט ולא פליגי רב ושמואל אלא בשלא בעל ות״ת דהכא משמע דלשמואל אדם בועל בעילת זנות ויש תנאי בנשואין וקשה דביבמות בפרק ב״ש (דף קז. וסס) תנן ב״ש אומרים אין ממאנין אלא ארוסות ואמרינן בגמרא אמר רב יהודה אמר שמואל מאי טעמא דבית שמאי לפי שאין תנאי בנשואין ואי אמרת נשואה תמאן אתי למימר יש תנאי בנשואין אלמא סבר שמואל דאין תנאי בנשואין דבית הלל נמי לא פליגי אלא משום דסברי דליכא למיגזר דמידע ידעי דנשואי קטנה דרבנן ניהו אבל הא מודו דאין תנאי בנשואין וריב״ן מגיה התם אמר רב יהודה אמר רב ואומר ר״י שלא הועיל כלום לרבה דאמר לקמן דבטעות אשה אחת דברי הכל אינה צריכה גט אלמא לרב נמי יש תנאי בנשואין ועוד דהתם פריך נכנסה לחופה ולא נבעלה מאי איכא למימר ומשני לפי שאין תנאי בחופה ותירץ רבינו יצחק דאדי לא הוה מפרש טעמא דב״ה משום דמידע ידעי כו׳ אלא משום דיש תנאי בנשואין וסוגיא דהתם כעולא אמר ר״א דאמר לקמן המקדש על תנאי ובעל דברי הכל צריכה הימנו גט דאין תנאי בנשואין ונראה לריך להגיה אמר רב כריב״ן דאי גרסינן אמר שמואל תקשי ליה מנכנסה לחופה ולא נבעלה דלעולא אמר ר״א בלא בעל סבר שמואל דיש תנאי והא דאמר בשילהי האשה רבה (שם לה:) גבי פלוגתא דרב ושמואל דיבמה הרי היא כאשת איש דקאמר אביי לחד לישנא דשמואל אדרבי יצחק נפחא קאי דמפרש מילתיה דר׳ יוסי משום דאין תנאי בנשואין לא משום דלא מהני תנאה קאמר אלא משום דאין רגילות שיהיו נשואין מתבטלין ממחת תנאי שהיה בקדושין דרגילות הוא או שידע ויימנע מלישא או גמרי ומחלי ולא הדרי בשעת נשואין וכן לריך לפרש על כרחין הא דקאמר שמואל אע״פ שהתנה אינה כאשת איש דבקדושין איירי ובקדושין דכולי עלמא מודו דיש תנאי והרב רבינו חייס מפרש גם ההיא דב״ש בענין זה והכי פירש לפי שאין תנאי בנשואין פירוש אין רגילות שיתבטלו נשואין ממחת שום תנאי ואי אמרת נשואה תמאן אתי למימר יש תנאי בנשואין בתמיה פירוש וכי יעלה על לב אדם לומר שמחמת תנאי נתבטלו הא אין רגילות ומחמת קידושי קטנות נמי לא ידעי אלא יאמרו דאשת איש יולאה בלא גט ואם תאמר והיכי סלקא דעתין למימר דכנסה בלא בעל דאחולי אחליה לתנאיה ולריכה גט כיון דקידשה על תנאי שאין עליה נדרים והיו עליה נדרים אם כן אינה מקודשת ומה מועיל אפילו ימחול התנאי אח״כ אם לא יחזור ויקדשנה ומיהו אי חופה קונה (ג) ניחא ואפילו את״ל דחופה אינה קונה מצינו למימר דבשעת קידושין היה דעתו לכך שאם יכניסנה לבסוף יהא מחול התנאי: **אלא** טעמא דרב משום דאין אדם בו׳. לריך לפרש שמחמת כך נתכוין לקדש בבעילה דאם נפרש דאין אדם בועל בעילתו בעילת זנות ולפיכך מחל התנאי וחלו קדושי כסף א״כ מאי פריך והא איפליגו בה חדא זימנא דהתם מקודשת לפי שבעל לשם קידושין והכא מקודשת ממחת קדושין הראשונים ונראה דלרב אפילו קדשה על תנאי וכנסה על תנאי הואיל ובעל לריכה גט מדמקשה לרבה לקמן מההיא דהריני בועלך על מנת כו׳ משמע דאי הוו פליגי בטעות אשה אחת הוה ניחא ליה דפליגי בפלוגתא דרב ושמואל אע״פ שהתנה בשעת בעילה ולא עביד תנאי לסתור הקידושין אלא משום כתובה: **והא איפליגו בה חדא זימנא.** תימה והא תרוייהו לריכי דאי איתמר קמייתא הוה אמינא דהא דאמר רב לריכה גט היינו מספק דלא ידענא אי בעל לשם קידושין ואם קידשה אחר דלמא משני נמי הוה לריכה גט ואי איתמר בתרייתא הוה אמינא הא דקאמר שמואל לריכה גט משני היינו מספק ומראשון נמי לריכה גט מדאורייתא דשמא לשם קידושין בעל ואומר ר״י דהכי פריך והא איפליגו בה חדא זימנא ואמאי איפליגו בה בשני מקומות דבאח מהנך הו״מ לאשמועינן והכי הו״ל למימר קידשה על תנאי ובעל רב אמר לריכה גט מראשון ולא משני ושמואל אמר אינה לריכה גט מראשון אלא משני או בהך בתרייתא לימא והגדילה ועמדה ונישאת רב אמר אינה לריכה גט מראשון ושמואל אמר לריכה גט משני ואינה לריכה גט מראשון מן התורה אבל מדרבנן לריכה:

ושמואל אמר צריכה גט משני. והא דתנן ביבמות בפרק ב״ש (קט.) גבי מת בעלה של גדולה אמר רבן גמליאל אם מיאנה מיאנה ואם לאו תמתין עד שתגדיל ותלא (ד) משום אחות אשה ומפרש בגמרא דטעמא דרבן גמליאל דהוי ליה כמקדש אחות יבמה דנפטרה יבמה והלכה לה והוי זו שגדלה אצלו ובעל כמו שקדשה ולשמואל בסתמא אינו בועל לשם קידושין ל״ל דהתם כיון דיבמתו ואשתו שתיהן לפניו אפילו בסתמא בועל לשם קידושין כדי לדחות יבמתו ממנו דבאשתו ניחא ליה מיבמתו ואיסורא לא עביד דר״ג סבר אין זיקה ומיהו קשה דתקשי לשמואל מדרבנן דר״א (ה) כשהחזירה כשהיא קטנה וגדלה אצלו דבסתמא בועל לשם קידושין וליכא לאוקמא כשפירש שבועל לשם קידושין דא״כ לא הוי פריך מינה מידי לקמן לרבה אלא על כרחין כשבועל סתם דלא מצינו לאוקמי כשפירש דאם כן היינו החזירה כשהיא גדולה ואומר ר״י דשמואל סבר ליה כר״ש בן יהודה דאמר לקמן אם בעלו לא קנו אי נמי כרבי ישמעאל דאמר לקמן (דף עד.) שמואל משום ר׳ ישמעאל והיא לא נתפשה כו׳. [וע׳ תוס׳ יבמות קי. ד״ה קסבר]: **בההיא** קאמר רב דליכא תנאה. ביבמות בפרק ב״ש (דף קי. וסס) מלריך להו איפכא והכי איתא התם דאי איתמר בהא בההיא קאמר רב משום דאיכא תנאה וכיון דבעל אחולי אחליה לתנאיה פירוש משום דאין אדם בועל בעילתו בעילת זנות אית לן למימר דאחליה לתנאיה והיה בדעתו שיחולו קידושי כסף אבל בהא דליכא בעילת זנות שהרי יש שם קידושין דרבנן אימא מודה לשמואל ואין לתמוה על מה שלשם סברא הפוכה דאליבא דר״א דאמר לקמן (דף עד:) המקדש על תנאי ובעל דברי הכל לריכה הימנו גט אית לן למימר סברא דהתם דאע״ג דמודה שמואל דאין אדם בועל כו׳ והוי קידושין (ד) דרבנן אפילו הכי פליג אדרב בקטנה שלא מיאנה והיינו משום דלא שייך התם בעילת זנות הואיל ואיכא קידושין דרבנן (ה):

ותיובתא דשמואל. ואף על גב דכרבי ישמעאל רביה סבירא ליה מכל מקום אין לו להניח סתם דמתניתין משום ר׳ ישמעאל: אדם

מסורת הש״ס

(א) [יבמות קז. גיטין פא:], (ב) יבמות קט:, (ג) [קדושין ה.], (ד) רש״ל ומהרש״א לא גרסו דרבנן וכ״ה בנ״י כ״ל, (ה) [וע׳ תוס׳ יבמות קי. ד״ה בההיא],

הגהות הב״ח

(א) תוס׳ ד״ה ושמואל וכו׳ ותלא הלזו משום אחות: (ב) בא״ד מדרבנן דר״א דקאמרי כשהחזירה:

מוסף רש״י

דאי אתמר בההיא. גבי קטנה שלא מיאנה, בההיא קאמר רב, דאסיק אדעתיה לעולא לשם קדושין משגדלה, משום דליכא תנאה. אין פסול קדושין הראשונים משום תנאי אלא משום קטנות, ואדם יודע שאין קידושין הראשונים כלום וחזר ובעל לשם קידושין, אבל בהא דאיכא תנאה אימא מודה ליה לשמואל. ואדעתא דתנאי בעיל, כשבור שאין עליה נדרים וקיימא תנאי שביניהן (יבמות קי.).

עין משפט נר מצוה

לא א מיי׳ פי״ח מהל׳ גירושין הל״ו סמג עשין נ טוש״ע אה״ע סי׳ קנה סעי׳ כא:

תוספות רי״ד

אמר אביי לא תימא טעמא דרב כיון שכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה פי׳ ואפי׳ כתובה יש לה אלא טעמא דרב שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות פי׳ ואחולי [אחליה] לתנאיה גבי קידושין אבל גבי כתובה לא אלא יוצאה שלא בכתובה ואע״ג דלא אתני בהדה אלא קדשה סתם וכנסה סתם כדכתיבנא לעיל (ד׳ עא) בהאשה שנדרה בנדיר שהיה אומר תנא קמא יוציא בלא כתובה משום דאמר אי אפשי באשה נדרנית ואפילו ר״י לא פליג אלא משום שהיה לו להפר ולא הפר והוא נתן אצבע בין שיניה אבל כשימצאו לה נדרים שאין יכול להפר מודים דתצא שלא בכתובה מפני שיכול לומר אי אפשי באשה נדרנית. והא איפליגו בה חדא דימנא דאתמר קטנה שלא מיאנה והגדילה פי׳ ונבעלה אחר שהגדילה ועמדה ונשאת רב אמר א״צ גט משני ושמואל אמר צריכה גט משני פי׳ רב סבר אדם יודע שאין קדושי קטנה כלום וגמר ובעל לשם קידושין שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות ושמואל אמר צריכה גט משני פי׳ שכל הבועל מסתמא על דעת קדושין הראשונים הוא בועל. צריכא דאי איתמר בהא בהא קאמר רב משום דליכא תנאה אבל בהא דאיכא תנאה אימא מודה ליה לשמואל צריכא ואי איתמר בהא בהא קאמר שמואל אבל בהך אימא מודה ליה לרב צריכא וקי״ל הלכה כרב באיסורי (פי׳ הרב אם קדשה סתם בלא תנאי ונמצא עליה נדרים ולא כנסה א״נ כנסה ולא הספיק לבעול כגון שפירסה נדה הרי זו צריכה גט מדבריהם שלא יאמרו אשת איש יוצאה בלא גט וכל הדין שפרשנו לגבי נדרים כך נתפרש לענין מומין שאלו שתי בבות פתרון אחד להם לכל דבר אלא שבנדרים חלקנו דדוקא בג׳ נדרים הוי טעות אבל שאר נדרים לא אבל לגבי מומין אין לחלק ביניהם. דבין במומין גדולים ובין במומין קטנים הוי מקח טעות): כנסה סתם וכו׳. כתובה הוא דלית לה הא גיטא בעיא מאי לאו קדשה על תנאי וכנסה סתם פי׳ דסיפא אריישא קאי וקשיא לשמואל:

לא תימא טעמיה דרב כיון שכנסה סתם אחולי אחליה לתנאיה אלא טעמא דרב לפי (ו) שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות הא פליגי בה חדא זימנא (ז) דאתמר קטנה שלא מיאנה והגדילה עמדה ונישאת רב אמר אין צריכה גט משני ושמואל אמר (א) צריכה גט משני צריכא דאי אתמר בההיא בההיא קאמר רב משום דליכא תנאה אבל בהא דאיכא תנאה אימא מודי ליה לשמואל ואי אתמר בהא בהא קאמר שמואל אבל בהך אימא מודי ליה לרב צריכא תנן כנסה סתם ונמצאו עליה נדרים תצא שלא בכתובה כתובה הוא דלא בעיא הא גיטא בעיא מאי לאו קידשה על תנאי וכנסה סתם תיובתא דשמואל לא

לא קידשה סתם וכנסה סתם וכנסה סתם תצא שלא בכתובה כתובה הוא דלא בעיא הא גיטא בעיא ומאי שנא כתובה דלא בעיא דאמר אי אפשי באשה נדרנית אי הכי גט נמי לא תיבעי אמר רבה צריכה גט מדבריהם וכן אמר רב חסדא צריכה גט מדבריהם רבא אמר תנא ספוקי מספקא ליה גבי [6]ממונא לקולא גבי איסורא לחומרא אמר רבה מחלוקת בטעות שתי נשים אבל בטעות אשה אחת דברי הכל אין צריכה הימנו גט אמר [3](ליה) אביי והא מתניתין דטעות אשה אחת היא וקמותבינן תיובתא מיניה אלא [4][אי אתמר הכי אתמר] אמר רבה מחלוקת בטעות אשה אחת כעין שתי נשים אבל בטעות אשה אחת גרידתא דברי הכל אינה צריכה הימנו גט איתיביה אביי [7]קידשה בטעות [8]ופחות משוה פרוטה וכן קטן שקידש אע"פ ששלח סבלונות לאחר מיכן אינה מקודשת שמחמת קדושין הראשונים שלח ואם בעלו קנו ר' שמעון בן יהודה משום ר' ישמעאל אמר אם בעלו לא קנו והא הכא דטעות אשה אחת היא ופליגי מאי לאו טעות נדרים לא טעות פחות משוה פרוטה פחות משוה פרוטה בהדיא קתני לה קידשה בטעות ופחות משוה פרוטה פרושי קא מפרש קידשה בטעות כיצד כגון שקידשה בפחות משוה פרוטה במאי קא מיפלגי מר סבר אדם יודע [9]שאין קדושין תופסין בפחות משוה פרוטה וגמר ובעל לשם קדושין ומר סבר אין אדם יודע שאין קדושין תופסין בפחות משוה פרוטה וכי קא בעל אדעתא דקדושין הראשונים בעל איתיביה [10]הריני בועליך על מנת שירצה אבא אע"פ שלא רצה האב מקודשת ר' שמעון בן יהודה אומר משום ר"ש [2]רצה האב מקודשת לא רצה האב אינה מקודשת והא הכא דכי טעות אשה אחת דמי ופליגי התם בהא קמיפלגי מ"ס על מנת שירצה האב ע"מ שישתוק האב והא שתיק ליה ומ"ס [3]ע"מ שיאמר אבא הן והא לא אמר אבא הן איתיביה [4]מודים חכמים לרבי אליעזר [5]בקטנה שהשיאה אביה ונתגרשה והיא יתומה בחיי האב והחזירה שחולצת ולא מתיבמת מפני שגירושיה גירושין גמורין ואין חזרתה חזרה גמורה [6]במה דברים אמורים שגירשה כשהיא קטנה והחזירה כשהיא קטנה אבל גירשה כשהיא קטנה והחזירה כשהיא קטנה או שהחזירה כשהיא קטנה וגדלה אצלו ומת או חולצת או מתיבמת משום

אדם יודע שאין קידושין כו'. הך לריכותא הו"מ למימר לעיל כי פריך והא מיפליגו בה חדא זימנא: **והא** הכא **דכטעות אשה אחת דמי כו'.** תימה לר"י כיון דמדמי קידושי קטנה לטעות א"כ תקשי ליה נמי ברייתא דלעיל דוכן קטן שקידש דפליגי אע"ג דהוי בטעות אשה אחת וי"ל דקטן שקידש ניחא ליה כיון דאין קידושי קטן כלום אפי' מדרבנן בועל לשם קדושין אבל קידושי קטנה דרבנן דמי טפי לקידושין בתנאי אבל תימה לפי מאי שאינו יודע עתה שום חילוק בין קידש על תנאי לקידושי קטנה תקשי ליה דרב אחרב דאמר לעיל גבי קטנה שלא מיאנה דבעל לשם קידושין אף על גב דהוי כטעות אשה אחת ושמא לא שמיע ליה ההוא פלוגתא דקטנה שלא מיאנה: אלמא

לא קידשה סתם וכנסה סתם. ומילתא בחפי נפשה היא. ולקמיה פריך מאי שנא גט ומאי שנא כתובה: **ליתני כנסה סתם.** בגוה ליכלליה וליתני הכי המקדש על מנת שאין עליה נדרים וכנסה סתם כו': **וכ"ש.** בלא כנסה אבל השתא משמע דדווקא בשלא כנסה קאמר: **הכי נמי קאמר.** דהאי ונמצאו עליה דקתני לאחר שנישת קאמר: **דאמר אי אפשי כו'.** ואע"ג דלא אתני כמאן דאתני דמי: **גט נמי לא תיבעי.** דהא שמואל לית ליה אין אדם עושה בעילתו זנות כדאשמועינן גבי קטנה: **ספוקי מספקא ליה.** על סתם אדם אם אפשי באשה נדרנית אם לאו: **גבי ממונא לקולא.** דהמוציא מחבירו עליו הראיה וכיון דמספקא לן לא גביא: **מחלוקת.** דרב ושמואל: **בטעות שתי נשים.** קידש לאה על תנאי ואשה אחרת כנס סתם אחריה ונמצאו עליה נדרים והיינו טעותא רב סבר כיון דלא אתני בהדה דהך אע"פ שכבר גילה דעתו שאי אפשי בנדרנית צריכה הימנו גט דלמא לגבה דהך חביבה עליה ולא קפיד ושמואל אמר כיון דגלי דעתיה גלי: **אבל בטעות אשה אחת.** קידשה על תנאי וכנסה סתם אפילו רב מודה דדעתיה אתנאיה: **והא מתניתין בטעות אשה אחת היא.** למאי דסלקא דעתין דסיפא אריסא קאי טעות אשה אחת היא וקא מותבינן מינה לעיל אלמא איכא דסבירא ליה בטעות דאשה אחת נמי צריכה גט ואע"ג דאתן הוא דאותבינן ולאו רב אייתי בה קושיא היא לרבה דהאי דברי הכל דקאמר סברא דידיה היא ולאו מרב ושמואל שמעה שהרי לא היה בדורם אלא דקסבר ליכא למאן דאמר בכי האי גוונא דלאו דעתיה אתנאיה והא קא חזינן דכל בני מדרשא דאותבוה סלקא דעתין למימר הכי: **מחלוקת בטעות אשה אחת לעין שתי נשים.** קידשה על תנאי וגירשה מן האירוסין וחזר וכנסה סתם בההיא אמר רב צריכה גט דכי אשה אחרת דמי ולשם קדושין בעל וליכא למימר אתנאיה קמא סמיך ושמואל סבר הא גלי לה דעתיה מעיקרא דאם היא נדרנית אי אפשי בה ועל תנאי כן חזר וקידשה: **אבל בטעות אשה אחת גרידתא.** שכנסה ע"י קדושין הראשונים דברי הכל כו' וכי אותבינן לעיל ממתני' הכי אותבינן מאי לאו קידשה על תנאי וכנסה סתם משגירשה דבלא גירשה ליכא למאן דאמר והיכא דגירשה מיהא קתני כתובה לא בעיא הא גיטא בעיא. ואני שמעתי טעות אשה אחת כעין ב' נשים כגון שקדש רחל על תנאי ואח"כ נתכוין לכנוס לאה וכנסה סתם ונמצאת רחל וקשיא לי נהי נמי דנתכוין לבעול לשם קידושין הא לאו לרחל איכוין ואמאי צריכה גט: **קידשה בטעות.** קס"ד טעות נדרים כדמפרש ואזיל: **קטן.** אין קדושיו כלום דלאו בר קיחה הוא כי יקח איש כתיב [דברים כב]: **אע"פ ששלח סבלונות.** אכולה קאי: **סבלונות.** מגדנות שהחתן שולח לארוסתו: **אינה מקודשת.** ואע"פ ששלח משהגדיל ולא אמרי' ניהוי סבלונות קידושין לפי שמחמת קידושין הראשונים שלח לשם סבלונות ולא לשם קידושין: **מאי לאו טעות נדרים.** שהתנה עמה על מנת שאין עליה נדרים והטעתו שהיו עליה נדרים וכן למומין ולכל תנאי שיתנה וקאמר ת"ק אם בעלו קנו אלמא איכא למ"ד אפילו בתנאי לא בעיל איכא אדעתא דתנאה דמסיק אדעתיה דלמא לא מיקיים והויא בעילת זנות: **לא טעות פחות משוה פרוטה.** דטעה בקדושין דסבר שמקדשין בכך ועלה קאמר אם בעלו קנו דאדם יודע שאין קדושין בפחות משוה פרוטה וגמר ובעל לשם קדושין אבל בטעות תנאי לא מסיק אדעתיה לבעול לשם קדושין שסומך עליה אם לא שתנאה קיים לא היתה נסת לי לחופה: **כמאי קמיפלגי.** לדידך דאמרת דלאו בתנאה פליגי במאי פליגי גבי פחות משוה פרוטה מאי טעמא דר"ש: בכולהו גרסינן **והא הכא דטעות אשה אחת היא: והא הכא דכי טעות אשה אחת דמי.** דזו שהטעתו היא שהתנת עמו ולא גרשה בינתיים ואיכא למ"ד מקודשת וטעמא מאי לפי שאין אדם עושה בעילתו זנות וגמר ובעל בלא שום תנאי: **מודים חכמים לרבי אליעזר.** ביבמות תנן (פ) המגרש את האשה והחזירה ומת מותרת ליבם ור"א אוסר והתם [קט.] מפרש טעמא דר"א דגזר משום יתומה בחיי האב והיא המפורשת כאן שהודו לו חכמים בה: **ונתגרשה.** וקבל אביה גיטה: **והיא יתומה בחיי האב.** אף בחיי אביה היא כיתומה לפי שיצאה מרשותו מנשואין הראשונים ושוב אין לו זכות בה לקבל קידושיה: **והחזירה.** בקטנותה ומעשה קטנה אינו כלום: **שגירושיה גירושין גמורים.** ונאסרה עליו איסור כרת מחמת גרושת אחיו שהתורה אמרה [ויקרא יח] ערות [אשת] אחיך וגו': **ואין חזרתה גמורה.** לחזור ולהיות אשת אחיו במקום מצוה להתייבם: **או חולצת או מתייבמת.** שחזרתה חזרה גמורה להיות אשת אח:

משוס

לב א מיי' פ"ד מהל' אישות הל' כ סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' לח סעי' ט:
לג ב ג מיי' פ"ז שם הל' ח סמג שם טוש"ע שם סי' לח סעי' ח:
לד ד ה מיי' פ"ז מהל' יבום וחליצה הל' יג סמג עשין נא טוש"ע שם סי' קנג סעי' טז:

תוספות רי"ד

לא קדשה סתם וכנסה סתם פי' וסיפא לאו אריסא קאי. ומ"ש כתובה דלא דאמר אי אפשי באשה נדרנית גט נמי לא בעי. אמר רבה גט מדבריהם וכן אר"ח. (רב) [רבא] אמר תנא ספוקי מספקא ליה גבי ממונא לקולא גבי איסורא לחומרא:

הגהות הב"ח

(פ) רש"י ד"ה מודים וכו' תקן המגרש נ"ב כפ' ב"ש דף קח ע"ב. ע"ש דלא גרס לגבי יתומה בחיי האב שמואלא וכו':

מוסף רש"י

גבי ממונא לקולא. והמוציא מחבירו ידו על התחתונה (גיטין סג:). **הריני בועליך.** לשם קידושין, דאשה נקנית בביאה, על מנת שירצה **אבא אע"פ שלא רצה האב מקודשת.** לאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות וגמר בלבו לקידושין גמורים ואפילו לא ילדה אביו (גיטין כה:). **לא רצה האב אינה מקודשת.** דלא בעל אלא על תנאי ולא נתקייים (שם כו.). **במה דברים אמורים.** דחכמים מודים, שגירשה כשהיא קטנה. וקיבל אביה גיטה, והחזירה כשהיא קטנה. לאין כח לא לאביה ולא לה לקדשה, ומת כשהיא קטנה, דלא בעלה משגדלה דמהוי ביאה משגדלה קידושין (יבמות קט.). **וגדלה אצלו.** אמריגן סתם ביאה לאשונה משגדלה קידושין הן (שם).

פ) [גיטין סג: נדרים עג. ב"ב מז: חולין קלד. נדה כה.], ב) רש"ל מ"ז, ג) גי' רש"ל, ד) [תוספתא דקידושין פ"ד], ה) [קדושין נ:], ו) גיטין כה:, ז) יבמות קט.,